

Arrest

nr. 246 978 van 7 januari 2021
in de zaak RvV X / IV

Inzake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. GELEYN
Henri Jasparlaan 109
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaren van onbepaalde nationaliteit te zijn, op 10 januari 2020 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 12 december 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 november 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 december 2020.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat A. DUCHEZ *loco* advocaat F. GELEYN en van attaché C. CORNELIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekers, die verklaren van onbepaalde nationaliteit te zijn, zijn volgens hun verklaringen het Rijk binnengekomen op 1 oktober 2018 en hebben zich vluchteling verklaard op 22 oktober 2018.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoekers op 21 maart 2019 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoekers werden gehoord op 4 oktober 2019.

1.3. Op 12 december 2019 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissingen tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissingen werden op 13 december 2019 aangetekend verzonden. De bestreden beslissingen luiden als volgt:

Inzake: H.H.:

“A. Feitenrelaas

U bent geboren op 8 maart 1990 in Sidon. U bent van Palestijnse origine, u bent als Palestina-vluchteling ingeschreven bij de UNRWA en u bent soennitisch moslim van religie. In Libanon woonde u steeds in het kamp voor Palestijnse vluchtelingen Ayn al-Hilwe.

Uw ouders leven nog. U heeft acht broers en zussen. Zij verblijven allen in Libanon.

U trouwde in 2014 met Y.(...) N.(...) E.(...) (o.v.: 8.715.015 – CGVS: 18/20510/B) en u kreeg met haar drie kinderen: H.(...) A.(...) (o.v.: 8.715.015), H.(...) T.(...) (o.v.: 8.715.015) en Y.(...) L.(...) (8.715.015). Uw partner en uw kinderen vergezelden u naar België.

Uw laatste jaren in Libanon werkte u als dieselmecanicien in een afvalverwerkingsbedrijf in Sidon.

De wijk waarin u woonde werd gecontroleerd door de islamisten van de groep rond Bilal Badr. U werd niet goed aanzien door deze islamisten omdat jullie banden onderhielden met de halfbroers van uw vrouw, die actief zijn bij Fatah. Ook keurden ze uw baardmodel af, omdat u zich daarmee afzette tegen de islamistische baarden. Verder had er ook een handgemeen plaats gevonden tussen u en islamisten van uw wijk, nadat uw vader protesteerde omdat ze camera's aan het installeren waren.

In april vonden in het kamp gevechten plaats tussen strijders van Fatah en strijders van de groep van Bilal Badr. Jullie huis liep toen lichte schade op. In augustus 2017 braken er opnieuw gevechten uit. Jullie ontvluchtten jullie huis en zochten toevlucht bij uw tante H.(...) in Sirob, net buiten het kamp. Na de gevechten bleek jullie huis te zijn bezet door strijders van Fatah omdat het uitzicht biedt over de hele wijk. In principe is de bezetting tijdelijk en ze zouden het teruggeven wanneer de bewoners van de omliggende huizen terugkeren, maar dit gebeurde maar niet. U en uw vrouw en twee kinderen trokken toen in bij uw schoonouders waar jullie over een slaapkamer konden beschikken.

Door deze situatie besloten jullie Libanon te verlaten. Jullie verlieten Libanon op 8 september 2018. Jullie reisden per vliegtuig via de Verenigde Arabische Emiraten, Brazilië, Chili, Peru en Ecuador naar Spanje. In Spanje konden jullie in transit de luchthaven verlaten en vervolgens reisden jullie naar België. Jullie kwamen aan in België op 1 oktober 2018 en op 22 oktober 2018 dienden jullie een verzoek om internationale bescherming in.

Ter ondersteuning van jullie verzoek leggen jullie de volgende documenten voor: de identiteitskaarten, geboortektes en kopies van delen van de paspoorten van uzelf, uw partner en uw twee oudste kinderen, uw nieuwe identiteitskaart, foto's van het kamp, jullie UNRWA-familiekaart, jullie huwelijksakte, het Belgisch geboortecertificaat van uw jongste dochter, vormingsattesten van uzelf en uw partner, een attest van de Palestijnse vertegenwoordiging en attesten van de Jordaanse en Libanese ambassades die stellen dat u niet die nationaliteiten heeft.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Artikel 1D van de Vluchtelingenconventie, waarnaar artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet refereert, bepaalt dat personen die de bijstand of bescherming genieten van andere organen of instellingen van

de Verenigde Naties, zoals de UNRWA, uitgesloten dienen te worden van de vluchtelingenstatus. Deze uitsluiting geldt evenwel niet wanneer de bijstand of bescherming van de UNRWA om welke reden dan ook is beëindigd. Indien de bijstand heeft opgehouden te bestaan, dient de betrokkene van rechtswege als vluchteling te worden erkend, tenzij hij om de redenen vermeld in artikel 1E en 1F van het Vluchtelingenverdrag dient te worden uitgesloten. De bijstand heeft opgehouden te bestaan wanneer het orgaan dat de bijstand levert opgeheven wordt, of wanneer het voor de UNRWA onmogelijk is zijn opdracht te vervullen, of wanneer vast komt te staan dat het vertrek van een persoon uit het mandaatgebied van de UNRWA zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil waardoor hij verhinderd wordt de door de UNRWA verleende bijstand te genieten. Dit is het geval indien de asielzoeker zich persoonlijk in een situatie van ernstige onveiligheid bevond en het voor de UNRWA onmogelijk was hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee dat orgaan of die instelling belast is (Hof van Justitie 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, §§ 58, 61, 65 en 81).

Uit uw verklaringen blijkt dat u als Palestijn een verblijfsrecht had in Libanon en er de bijstand van de UNRWA verkreeg (zie verslag persoonlijk onderhoud CGVS H.(...) H.(...) (CGVS H), p. 14, 15 en verslag persoonlijk onderhoud Y.(...) N.(...) E.(...) (CGVS N), p. 4). Rekening houdend met artikel 1D van het Verdrag van Genève van 1951, waarnaar artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet verwijst, dient onderzocht te worden of uw vertrek uit uw land van gewoonlijk verblijf zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil die u ertoe gedwongen hebben het gebied waarin het UNRWA werkzaam is, te verlaten.

De voornaamste reden die jullie aanhalen om het UNRWA-mandaatgebied te verlaten zijn jullie levensomstandigheden en de veiligheidssituatie (zie CGVS H, p. 20 en CGVS N, p. 8, 13). Deze worden verder in deze beslissing uitgebreid besproken. Daarnaast formuleren jullie een vrees ten aanzien van de islamistische groepering rond Bilal Badr in het kamp. Ze zouden u als spion beschouwen, voornamelijk omdat u goede banden onderhoudt met Fatah-leden (zie CGVS H, p. 13-14). U kon echter niet aannemelijk maken dat de islamisten u dermate slecht zouden aanzien dat u hierdoor zou gedwongen worden het UNRWA-mandaatgebied te verlaten.

Vóór kan begonnen worden met de bespreking van jullie beweerde probleem, moet eerst worden benadrukt dat jullie algemene geloofwaardigheid geschaad is doordat jullie nalieten jullie volledige paspoorten voor te leggen. Uw paspoorten zouden zijn achtergelaten bij een vriend in Spanje en die stuurde ze naar uw familie in Libanon (zie CGVS H, p. 15). U werd gevraagd kopies voor te leggen van alle pagina's van beide paspoorten (zie CGVS H, p. 16), maar u legde geen complete set kopies voor. Van beide paspoorten ontbreken verscheidene pagina's (zie de voorgelegde kopies). Het CGVS kan niet anders dan vermoeden dat deze ontbrekende pagina's informatie bevatten die strijdig is met jullie verklaringen. U beweerde vóór deze reis naar België nooit buiten Libanon te zijn geweest (zie CGVS H, p. 10), maar daar moet nu aan getwijfeld worden. Dit schaadt uiteraard uw algemene geloofwaardigheid. U haalde verscheidene factoren aan die uw relatie met de islamisten bemoeilijkte. Zo bent u via uw vrouw verwant aan de vermoorde Fatah-leider 'Imad al-Sa'di. Hij was namelijk de vorige echtgenoot van uw schoonmoeder. Zijn dochters met een andere vrouw zijn getrouwd met mannen die heden nog steeds aan Fatah gelieerd zijn (zie CGVS H, p. 7 en CGVS N, p. 7-8). U onderhield goede banden met deze verwanten. Zij konden jullie niet komen bezoeken omdat uw wijk door de islamisten werd gecontroleerd, maar u ging hen wel bezoeken. De islamisten zouden u dit kwalijk hebben genomen (zie CGVS H, p. 12, 13-14).

Verder zouden de islamisten u hebben aangesproken op uw baard. Door uw type baard en snor zou u zich volgens hen namelijk niet conformeren aan islamitische normen (zie CGVS H, p. 12, 13).

Ten slotte, en dit is het meest gewichtige incident voor uw vertrek, bent u in een gevecht verwikkeld geraakt met enkele islamisten van uw wijk. Zij installeerden camera's op straat om de wijk te kunnen controleren. Uw vader kloeg hierover en daardoor begonnen ze hem te slaan. U kwam tussen om uw vader te beschermen (zie CGVS H, p. 13 en CGVS N, p. 9).

In zekere zin zou het aannemelijk zijn dat de islamisten van uw wijk u door de voorgaande incidenten slecht zouden aanzien, maar het is allerm minst vanzelfsprekend dat ze u hierdoor zouden gaan belagen tot het punt dat u gedwongen zou zijn het land te verlaten. Dit blijkt ook uit uw verklaringen: u vermeldde dat ze u 'viseerden', maar wanneer u in detail werd gevraagd wat dat precies inhield, kan u slechts stellen dat ze u opvolgden en informatie over u inzamelden (zie CGVS H, p. 13-14). Het is in dit licht ook belangrijk te benadrukken dat u tot de gevechten van augustus 2017 steeds in uw huis bent blijven

wonen, hoewel dat in een wijk lag die door de islamisten van Bilal Badr werd gecontroleerd (zie CGVS H, p. 8, 12). In zoverre men aanvaardt dat u door de islamisten slecht werd aanzien, blijkt dus ook duidelijk dat dit het niet onmogelijk maakte in uw wijk te verblijven.

Toen mannen na de gevechten van augustus 2017 jullie huis bezetten zou de houding van de islamisten zijn verhard (zie CGVS H, p. 14) en u hoorde nadien van uw vader dat de broer van Bilal Badr in de moskee de groet van uw vader niet beantwoordde, blijkbaar doordat het gerucht de ronde doet dat jullie het huis door Fatah lieten gebruiken tegen betaling (zie CGVS H, p. 19). Enerzijds moet daarop gezegd dat, als men uw verklaringen volgt, het hier slechts gaat om een gerucht dat uw vader dadelijk weerlegde (zie CGVS H, p. 19). Het is helemaal niet evident dat dit gerucht zich zou vertalen in concreet gevaar voor u in geval van een terugkeer. Anderzijds moet ook gezegd dat het moeilijk is in te zien waarom de islamisten zouden denken dat de mannen van Fatah met jullie toestemming jullie huis bezet houden. Het is immers vanzelfsprekend dat deze situatie zeer nadelig is voor jullie: uw familie kan niet over jullie huis beschikken. Bovendien moet het binnen de context van uw relaas ook voor de islamisten evident zijn dat de mannen van Fatah op eigen initiatief jullie huis zijn gaan bezetten: toen de gevechten begonnen ontruimden jullie het huis en toen jullie er nadien gingen kijken zaten er mannen van Fatah (zie CGVS H, p. 6, 14, 17-18 en CGVS N, p. 9). Dat gebeurde dus duidelijk tijdens de gevechten en jullie hadden daar duidelijk geen aandeel in. Het kan niet overtuigen dat de islamisten fundamenteel anders naar de zaak zouden kijken.

Verder blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd) dat UNRWA heden nog steeds bijstand levert in Libanon. Voorts blijkt uit de COI Focus "UNRWA financial crisis and impact on its programmes" van 9 augustus 2019 dat UNRWA met budgettaire tekorten kampt. In mei 2019 bleek dat UNRWA 1.2 miljard dollar nodig had om zijn activiteiten te kunnen financieren. Tijdens zijn jaarlijkse internationale toezeggingsconferentie op 25 juni 2019 in New York had UNRWA \$ 110 miljoen opgehaald, waardoor het nog opkeek naar een tekort van \$ 101 miljoen. Op 29 juli 2019 beloofde de Verenigde Arabische Emiraten om 50 miljoen dollar bij te dragen. Na de onthulling van een intern rapport waarin bericht werd over misbruiken door het senior management team van UNRWA besloten Nederland en België de door hun beloofde bijdrages voor 2019 voor een totaal van bijna 18,5 miljoen euro op te schorten in afwachting van de uitkomst van het interne onderzoek dat werd opgestart.

Uit de beschikbare informatie blijkt echter niet dat deze financiële strubbelingen tot gevolg hebben dat UNRWA heden niet langer bijstand levert in Libanon of dat UNRWA er haar opdracht niet meer kan vervullen. Zo blijkt uit voornoemde COIF dat UNRWA in Libanon 27 klinieken heeft die meer dan 160.000 mensen behandelen. Het agentschap helpt ook financieel met de gedeeltelijke dekking van de kosten van secundaire en tertiaire gezondheidszorg. Het zogenaamde Safety Net Services (SSNP) opgezet door UNRWA biedt bijstand aan de meer dan 61.000 Palestijnse vluchtelingen die onder de armoedegrens leven. Via het infrastructuur- en kampverbeteringsprogramma streeft UNRWA voorts naar het verbeteren van de levensomstandigheden van de Palestijnen die in de kampen te Libanon wonen. Naast het uitvoeren van zijn kernprogramma's financiert UNRWA bijkomend in specifieke in de tijd beperkte projecten die gericht zijn op het verbeteren van bepaalde diensten, alsook noodoproepen voor humanitaire interventies. Uit de informatie blijkt duidelijk dat noodhulp die UNRWA levert aan de Palestina Vluchtelingen uit Syrië betaald wordt met fondsen verzameld in het kader van een emergency appeal voor PRS en derhalve geen impact heeft op de fondsen beschikbaar voor naar Palestijnse Vluchtelingen in Libanon toe.

UNRWA ondernam in 2018 in Libanon additionele maatregelen om tijdelijk voorzieningen te ondersteunen op het vlak van gezondheid, scholing, sociale zekerheid en verbeteringen aan de kampen. Met donaties van Japan werden er in maart 2018 renovaties opgestart in het kamp Ayn – al Hilweh kamp om de buurten herop te bouwen die het hardst getroffen werden door het geweld in de periode april tot augustus 2017. In het kader van het renovatieproject zouden 900 huizen heropgebouwd worden zodat getroffen families die omwille van slechte woonomstandigheden gevlucht waren, kunnen terugkeren naar hun huizen. Bovendien heeft UNRWA de afgelopen maanden zijn investeringen in onderhoudswerken en schoonmaakoperaties in de kampen significant verhoogd. Op 8 augustus 2019 kondigde UNRWA nogmaals aan dat alle scholen in het mandaatgebied geopend zouden zijn voor het nieuwe schooljaar 2019-2020.

Uit de beschikbare informatie blijkt aldus duidelijk dat de UNRWA heden nog steeds bijstand levert aan de Palestijnse Vluchtelingen in Libanon, en derhalve nog steeds in staat is om haar opdracht waarmee het belast is uit te voeren.

Gelet op bovenstaande vaststellingen hebt u niet aannemelijk gemaakt dat u Libanon verlaten heeft om redenen buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil waardoor u verhinderd werd de door het UNRWA verleende bijstand te genieten. U heeft immers niet aangetoond dat de bijstand of de bescherming van de UNRWA heeft opgehouden te bestaan, noch heeft u aangetoond dat u bij terugkeer naar het kamp waar u verbleef, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen. Conform artikel 1D van de Vluchtelingenconventie juncto artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet dient u bijgevolg uitgesloten te worden van de vluchtelingenstatus

De documenten die u voorlegde kunnen deze appreciatie niet in positieve zin omkeren. Ze ondersteunen uw identiteit, herkomst, uw familiesituatie, uw nationaliteit en de situatie in het kamp. Dit zijn elementen die het CGVS niet in twijfel trekt.

Volledigheidshalve dient nog opgemerkt te worden dat uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd) blijkt dat de Libanese overheid reisdocumenten uitreikt aan Palestijnen die bij de UNRWA en bij DAPR (Department of Palestinian Refugee Affairs) geregistreerd zijn. Daarenboven blijkt uit de verklaringen van verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen dat bij UNRWA-geregistreerde vluchtelingen zonder problemen kunnen terugkeren. Indien nodig kunnen zij bij de Libanese ambassade in Brussel hun reisdocument verlengen of vernieuwen. Alhoewel de procedure weliswaar verscheidene maanden in beslag kan nemen, worden er geen noemenswaardige problemen ondervonden bij het bekomen van de vereiste reisdocumenten. Deze procedure neemt overigens niet meer tijd in beslag voor Palestijnen dan voor Libanese burgers. De Syrische vluchtelingencrisis en de restricties waaraan Palestijnse vluchtelingen uit Syrië (PRS) worden onderworpen voor binnenkomst en verblijf op Libanees grondgebied heeft geen invloed op de procedures of toegang tot het grondgebied voor de in Libanon geregistreerde Palestijnen (PRL). Er zijn geen aanwijzingen dat de houding van de Libanese autoriteiten ten overstaan van de in Libanon geregistreerde Palestijnen die vanuit Europa wensen terug te keren naar Libanon, gewijzigd is. Geregistreerde Palestijnen (bij UNRWA of DAPR kunnen anno 2016 nog steeds zonder problemen hun reisdocumenten vernieuwen of verlengen. Het valt evenwel niet uit te sluiten dat de General Security, die aan de start staat van het uitvaardigen van nieuwe machineleesbare paspoorten voor Libanese burgers, een tijdelijk grotere administratieve inertie aan de dag legt voor PRL. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat u over een UNRWA-registratiekaart beschikt, alsook over een Palestijnse identiteitskaart. Er zijn dan ook geen redenen om aan te nemen dat u niet over de mogelijkheid beschikt om terug te keren naar het mandaatgebied van de UNRWA.

Voorts erkent het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in het vluchtelingenkamp Ayn al-Hilwe erbarmelijk kunnen zijn, doch benadrukt dat niet elke persoon woonachtig in de vluchtelingenkampen te Libanon in preciaire omstandigheden leeft. U kan dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in de vluchtelingenkampen te Libanon, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer na uw land van gewoonlijk verblijf een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet loopt. Uit uw eigen verklaringen blijkt dat evenwel dat uw individuele situatie behoorlijk is.

Eerst wordt onderdak besproken. U kon door middel van uw verklaringen en de foto's die u voorlegde aannemelijk maken dat uw familiehuis tijdens de gevechten van augustus 2017 zwaar werd beschadigd. Dat is een factor die de kwestie van onderdak bemoeilijkt. In zoverre men aanneemt dat uw huis na de gevechten van augustus 2017 bezet werd gehouden door strijders van Fatah, is dat een tweede bemoeilijkende factor. Beide factoren zijn echter van tijdelijke aard. De mannen van Fatah erkennen dat het jullie huis is en dat ze daar op termijn moeten vertrekken (zie CGVS H, p. 19 en CGVS N, p. 12). Daarbij moet worden opgemerkt dat jullie volgens jullie verklaringen geen poging hebben gedaan hen effectief uit jullie huis te krijgen (zie CGVS H, p. 14 en zie CGVS N, p. 9) omdat het huis vanwege de schade niet bewoonbaar is (zie CGVS H, p. 14). U schatte de kosten van de herstelling op USD 25.000 (zie CGVS H, p. 14), maar jullie konden slechts USD 1400 krijgen van een hulporganisatie. U nam een eerste schijf van dit geld op, USD 400, maar begon niet aan de herstellingen (zie CGVS H, p. 14). Sinds de gevechten verbleven jullie bij uw schoonouders (zie CGVS H p. 7 en CGVS N, p. 6, 10). Daar kon u met uw vrouw en uw twee kinderen een enkele slaapkamer betrekken (zie CGVS H, p. 7). Dit is uiteraard geen ideale situatie, maar klaarblijkelijk verkieselijk voor jullie boven minimale herstellingen uitvoeren aan het huis met de fondsen die ter beschikking werden gesteld en daar weer intrekken. Samengevat moet het CGVS concluderen dat u in geval van terugkeer naar Libanon onderdak kan vinden bij familie en dat u op termijn opnieuw kan beschikken over een eigen onderkomen.

Wat uw toegang tot werk betreft: u had in Libanon degelijk werk als mecaniciens bij een bedrijf buiten het kamp en u heeft een diploma als mecaniciens voor dieselmotoren (zie CGVS H, p. 5). De Libanese arbeidsmarkt ligt uiteraard moeilijk voor Palestijnen maar u heeft een degelijk profiel. Daar waar u verwijst naar de maatregelen die het Libanese ministerie van Werk afgelopen zomer heeft getroffen en waardoor buitenlandse arbeiders verplicht worden een werkvergunning te bezitten (zie CGVS H, p. 16 en CGVS N, p. 5-6), dient vooreerst opgemerkt te worden dat nergens uit de info waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de maatregelen die werden ingevoerd uitsluitend van toepassing zijn op Palestijnse werknemers. Integendeel de maatregel treft alle werknemers van buitenlandse origine. Het CGVS wijst er vervolgens op dat elke soevereine staat het recht heeft om maatregelen te treffen die de toegang tot de arbeidsmarkt voor buitenlanders reguleren. Het feit dat u als Palestijn, die niet over de Libanese nationaliteit beschikt, in het bezit moet zijn van een werkvergunning om toegang te krijgen tot de arbeidsmarkt, kan dan niet worden beschouwd als een daad van vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Het criterium van de nationaliteit of de afwezigheid van nationaliteit van de desbetreffende staat is immers een objectief element dat rechtvaardigt dat een soevereine staat zijn onderdanen anders behandelt dan de vreemdelingen die op zijn grondgebied verblijven, en u toont niet aan dat het opleggen van deze maatregel van dien aard is dat het in uw hoofde aanleiding geeft tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin, dan wel dat uw fundamentele mensenrechten dermate worden aangetast dat het leven in Libanon ondragelijk wordt.

Ten derde moet uw familiaal netwerk besproken worden. U heeft acht broers en zussen in Libanon (zie CGVS H, p. 4). De drie jongste studeren nog, maar de overige hebben bijna allemaal zeer degelijke bronnen van inkomsten uit jobs als mecaniciens bij een internationaal bedrijf, bouwkundig ingenieur, mechanisch ingenieur en werk met airconditioning. Een van hen doet kleine klusjes. Verder heeft uw vrouw ook zeven (half-)broers en zussen (zie CGVS N, p. 5-6). Zij hebben behoorlijke inkomsten uit jobs als schilder, taxichauffeur, timmerman, automecaniciens, een supermarkt en werk in een winkel. Een is werkeloos en een studeert nog. Daarnaast heeft u ook nog veertien ooms en tantes in Libanon (zie CGVS H, p. 11-12). Zij hebben inkomsten uit jobs als timmerman, een gordijnenwinkel, taxichauffeur, timmerman voor betonconstructies en werknemer bij een bedrijf voor airconditioning, schilder en bouwvakker. Een tante is ongehuwd en verblijft bij familie. Vier ooms en tantes worden onderhouden door hun kinderen. Uw vrouw heeft vijf ooms en tantes in Libanon (zie CGVS N, p. 8). Zij hebben inkomsten uit een kruidenierswinkel, de verhuur van appartementen en werk bij Fatah. Een van hen wordt onderhouden door haar kinderen en krijgt steun als moeder met een overleden echtgenoot. Dit is een zeer ruim familiaal netwerk en een zekere bereidheid te steunen blijkt uit het feit dat u tijdens de gevechten in het kamp bij uw tante H.(...) terecht kon (zie CGVS H, p. 12, 14). U heb een degelijk familiaal netwerk in Libanon dat in staat moet zijn om u zeker initieel te steunen en op te vangen.

Nergens uit uw verklaringen kan afgeleid worden dat er in uw hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan die er toe geleid hebben dat u uw land van gewoonlijk verblijf diende te verlaten. U bracht voorts geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat de algemene situatie in dit vluchtelingenkamp van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar Libanon, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijk en vernederende behandeling' loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar het kamp waar u verbleef, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.

Gelet op het gegeven dat u zich voor uw verzoek om subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, §2, sub a en b van de Vreemdelingenwet op geen andere motieven baseert dan deze van uw asielrelaas, kan u daarenboven, gezien het ongeloofwaardig karakter van uw asielaanvraag de subsidiaire beschermingsstatus op grond van voornoemde artikelen van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

Naast de toekenning van een vluchtelingenstatus, kan een asielzoeker door het CGVS evenwel een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Het CGVS benadrukt in dit verband dat artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet slechts beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

*Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Libanon (zie de **COI Focus Libanon – Veiligheidssituatie Update- dd. 14 mei 2019**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_libanon_de_veiligheidssituatie_20190514_0.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat het land getroffen werd door de Syrische burgeroorlog, wat de politieke polarisatie en de sektarische spanningen in het land deed toenemen. Anderzijds zat de recente Libanese burgeroorlog nog stevig verankerd in het collectieve Libanese geheugen en bij elke opstoot van spanningen waren de verschillende politieke leiders geneigd om tot kalmte op te roepen*

Sinds 2016 stellen waarnemers een toenemende beduidende verbetering van de algemene veiligheidssituatie vast. Mede door de toegenomen veiligheidsmaatregelen van het leger en Hezbollah en door de ontwikkelingen in Syrië nam de schaal van geweld af. In 2017 kende Libanon een combinatie van politiek momentum, een verbeterde veiligheidssituatie en brede steun voor het leger. Met de verkiezing van een president, parlementsverkiezingen in mei 2018 en de vorming van een brede coalitieregering eind januari 2019 kwam een einde aan een lange periode van instabiliteit. Diverse bronnen spreken over een aanhoudende relatieve kalmte en stabiliteit in 2018 en begin 2019. Verschillende lokale salafistische groeperingen werden ontmanteld en een groot aantal extremisten gearresteerd.

Daar waar de meeste burgerdoden in 2014 vielen bij sektarisch geweld in de zuidelijke buitenwijken van Beiroet en in een aantal dichtbevolkte wijken in Tripoli, kwam in 2015 een einde aan dit geweld. De laatste terroristische aanslag in Beiroet betrof een dubbele zelfmoordaanslag op 12 november 2015 in de zuidelijke sjiiitische wijk Bourj al-Barajneh. Verder vond er sinds een zelfmoordaanslag in januari 2015 geen sektarisch geweld meer plaats tussen de alawitische en soennitische milities in Tripoli.

Van 2015 tot en met de zomer van 2017 concentreerde het gros van het geweld zich in de grensregio met Syrië, voornamelijk in de noordoostelijke Bekavallei (Arsal, Ras Baalbek). In de zomer van 2017 voerden zowel het Libanese leger, als Hezbollah grote militaire operaties uit gericht tegen de aanwezige militanten van IS en Jabhat Fatah al-Sham / Hayat Tahrir al-Sham (het vroegere Jabhat al-Nusra). Hierbij vielen geen burgerslachtoffers te betreuren. De gewapende extremistische groeperingen verlieten na onderhandelingen met Hezbollah vervolgens collectief de grensregio, en het Libanese leger controleert nu nagenoeg de volledige Syrische-Libanese grens. Met het vertrek van de extremistische strijders kwam niet alleen een einde aan de gewapende confrontaties tussen de extremistische groeperingen, waaronder IS en JN/JFS/HTS enerzijds en het Libanese Leger of Hezbollah anderzijds, maar ook een eind aan het geweld tussen de extremistische groeperingen, die elkaar tot dan toe bekampen voor de controle van strategisch gebied langs de grens met Syrië.

Met het eind van het gewapend geweld en controle van het Assad-regime in een groot deel van West-Syrië, namen de aanvallen vanuit Syrië eveneens af. Na de zomer van 2017 werd er geen Syrisch grensgeweld meer gerapporteerd. Het gros van het geweld in de regio Baalbek, Hermel en Akkar betreft individuele gewelddaden van criminele aard en clangeweld.

In de overige regio's is het overwegend rustig. De veiligheidssituatie in Zuid-Libanon is relatief stabiel. VN-resolutie 1701 die een einde maakte aan het conflict tussen Hezbollah en Israël in 2006 blijft grotendeels nageleefd en Hezbollah behoedt zich er in het huidige klimaat voor om Israël te provoceren. Er vinden slechts kleine wederzijdse vergeldingsacties plaats, waarbij geen burgers gevisieerd werden en ook geen burgerslachtoffers vielen. Ook in de verslagperiode bleef de situatie stabiel, en dit ondanks de dreigende retoriek langs weerskanten.

In de Palestijnse kampen blijft de huidige veiligheidssituatie relatief kalm en doen de verschillende gewapende groeperingen inspanningen om escalatie van geweldincidenten te vermijden. Bij de gewapende incidenten in de Palestijnse kampen worden over het algemeen geen burgers gevisieerd. Meestal betreft het gewapende confrontaties tussen rivaliserende gewapende groepen onderling, binnen een groepering of tussen een gewapende groepering en een controlepost van het leger net buiten het kamp. Aangezien de kampen dichtbevolkt zijn vallen hierbij soms burgerslachtoffers te betreuren.

Wat de situatie in het kamp Ayn al Hilwah betreft, dient opgemerkt te worden dat de problemen in grote lijnen terug te brengen zijn tot een machtsstrijd tussen Fatah en radicaal-islamitische groeperingen enerzijds, en wrijvingen binnen Fatah anderzijds. Van november 2016 tot november 2017 vonden er gewapende confrontaties plaats tussen de Palestijnse gezamenlijke veiligheidsmacht verbonden met Fatah en de radicaal islamitische groepen onder leiding van Bilal Badr, waarbij in het kamp minstens

vijftig doden, waaronder verscheidene burgers, vielen. Tijdens 2018 verminderden de spanningen en het geweld tussen Fatah en islamitische groeperingen en verlieten verschillende leden van extremistische groeperingen het kamp, gaven zich over aan de autoriteiten, werden uitgeleverd of gearresteerd. De Gezamenlijke Veiligheidsmacht ontplooiëde zich in de meest gevoelige wijken maar de situatie blijft gespannen. De veiligheidsincidenten in 2018 varieerden van spanningen en beperkte schietincidenten tot moorden. In 2018 werd bericht over een zevental doden en een zeventiental gewonden bij geïsoleerde incidenten tussen enkelingen behorend tot een gewapende fractie. Aangezien deze incidenten plaatsvonden in drukbevolkte wijken betrof het gros van de slachtoffers burgers. Het geweld in Ayn al Hilwah genereerde de voorbije jaren geen significante volksverplaatsingen, maar slechts tijdelijke ontheemding in het kamp. De veiligheidssituatie in het kamp is anno 2019 relatief kalm.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat burgers in Libanon actueel geen reëel risico lopen op een ernstige bedreiging van hun leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Wanneer de Commissaris-generaal een persoon uitsluit van de vluchtelingenstatus, moet hij overeenkomstig artikel 55/2, tweede lid van de Vreemdelingenwet een advies verstrekken over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geen geloof kan gehecht worden aan de problemen die u ertoe zouden hebben aangezet uw land van gewoonlijk verblijf te verlaten. Nergens uit uw verklaringen kan voorts afgeleid worden dat er in uw hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan waardoor u bij terugkeer persoonlijk een bijzonder risico op een onmenselijk en vernederende behandeling zou lopen. Evenmin zijn er zwaarwegende gronden om aan te nemen dat er voor burgers in uw land van gewoonlijk verblijf actueel een reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van gewoonlijk verblijf, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken, dient besloten te worden dat er actueel geen elementen voorhanden zijn die er op wijzen dat een verwijderingsmaatregel onverenigbaar zou zijn met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Wat de opmerkingen van uw advocaat bij het verslag van het persoonlijk onderhoud betreft, moet gezegd dat zij geen impact hebben op de argumenten in deze beslissing.

Volledigheidshalve dient te worden opgemerkt dat het CGVS ook in hoofde van uw echtgenote een beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus heeft genomen.

C. Conclusie

Steunend op artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet wordt u uitgesloten van de vluchtelingenstatus. U komt niet in aanmerking voor de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

Inzake: N.E.Y.:

"A. Feitenrelaas

U bent geboren op 23 december 1995. U bent van Palestijnse origine, bent als Palestina-vluchteling ingeschreven bij de UNRWA en u bent soennitisch moslim van religie. In Libanon woonde u steeds in het kamp voor Palestijnse vluchtelingen Ayn al-Hilwe.

Uw beide ouders leven nog. U heeft vier volle broers en zussen en drie halfzussen. Zij verblijven allen in Libanon.

U trouwde in 2014 met H.(...) H.(...) (o.v.: 8.715.015 – CGVS: 18/20510) en u kreeg met hem drie kinderen: H.(...) A.(...) (o.v.: 8.715.015), H.(...) T.(...) (o.v.: 8.715.015) en Y.(...) L.(...) (8.715.015). Uw partner en uw kinderen vergezelden u naar België.

De wijk waarin u woonde werd gecontroleerd door de islamisten van de groep rond Bilal Badr. Uw man werd niet goed aanzien door deze islamisten omdat jullie banden onderhielden met uw halfbroers, die actief zijn bij Fatah. Ook keurden ze het baardmodel van uw man af, omdat hij zich daarmee afzette tegen de islamistische baarden. Verder had er ook een handgemeen plaats gevonden tussen uw man en islamisten van uw wijk, nadat uw schoonvader protesteerde omdat ze camera's aan het installeren waren.

In april vonden in het kamp gevechten plaats tussen strijders van Fatah en strijders van de groep van Bilal Badr. Jullie huis liep toen lichte schade op. In augustus 2017 braken er opnieuw gevechten uit. Jullie ontvluchtten jullie huis en zochten toevlucht bij de tante van uw man H.(...) in Sirob, net buiten het kamp. Na de gevechten bleek jullie huis te zijn bezet door strijders van Fatah omdat het uitzicht biedt over de hele wijk. In principe is de bezetting tijdelijk en ze zouden het teruggeven wanneer de bewoners van de omliggende huizen terugkeren, maar dit gebeurde maar niet. U en uw man en twee kinderen trokken toen in bij uw ouders waar jullie over een slaapkamer konden beschikken. Doordat mannen van Fatah jullie huis bezet houden, begon het gerucht de ronde te doen dat jullie hen het huis lieten gebruiken tegen betaling, wat kwaad bloed zette bij de islamisten.

Door deze situatie besloten jullie Libanon te verlaten. Jullie verlieten Libanon op 8 september 2018. Jullie reisden per vliegtuig via de Verenigde Arabische Emiraten, Brazilië, Chili, Peru en Ecuador naar Spanje. In Spanje konden jullie in transit de luchthaven verlaten en vervolgens reisden jullie naar België. Jullie kwamen aan in België op 1 oktober 2018 en op 22 oktober 2018 dienden jullie een verzoek om internationale bescherming in.

Ter ondersteuning van jullie verzoek leggen jullie de volgende documenten voor: de identiteitskaarten, geboorteaktes en kopies van delen van de paspoorten van uzelf, uw partner en uw twee oudste kinderen, een nieuwe identiteitskaart van uw partner, foto's van het kamp, jullie UNRWA-familiekaart, jullie huwelijksakte, het Belgisch geboorteattest van uw jongste dochter, vormingsattesten van uzelf en uw partner, een attest van de Palestijnse vertegenwoordiging en attesten van de Jordaanse en Libanese ambassades die stellen dat u niet die nationaliteiten heeft.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat uw verzoek om internationale bescherming steunt op de motieven van uw echtgenoot. U haalt geen bijkomende incidenten of problemen aan. In hoofde van deze laatste werd besloten tot een uitsluiting van de vluchtelingenstatus en de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Hij slaagde er namelijk niet in aannemelijk te maken dat hij om redenen buiten zijn wil om gedwongen werd het UNRWA-mandaatgebied te verlaten. Aangezien u zich volledig beroept op de door uw echtgenoot aangehaalde motieven, kan ook ten aanzien van u niet gesteld worden dat u gedwongen was het UNRWA-mandaatgebied te verlaten. Wat het verzoek om internationale bescherming van uw echtgenoot betreft concludeerde het Commissariaat-generaal het volgende met betrekking tot de vluchtelingenstatus:

Artikel 1D van de Vluchtelingenconventie, waarnaar artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet refereert, bepaalt dat personen die de bijstand of bescherming genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties, zoals de UNRWA, uitgesloten dienen te worden van de vluchtelingenstatus. Deze uitsluiting geldt evenwel niet wanneer de bijstand of bescherming van de UNRWA om welke reden dan ook is beëindigd. Indien de bijstand heeft opgehouden te bestaan, dient de betrokkene van rechtswege als vluchteling te worden erkend, tenzij hij om de redenen vermeld in artikel 1E en 1F van het

Vluchtelingenverdrag dient te worden uitgesloten. De bijstand heeft opgehouden te bestaan wanneer het orgaan dat de bijstand levert opgeheven wordt, of wanneer het voor de UNRWA onmogelijk is zijn opdracht te vervullen, of wanneer vast komt te staan dat het vertrek van een persoon uit het mandaatgebied van de UNRWA zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil waardoor hij verhinderd wordt de door de UNRWA verleende bijstand te genieten. Dit is het geval indien de asielzoeker zich persoonlijk in een situatie van ernstige onveiligheid bevond en het voor de UNRWA onmogelijk was hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee dat orgaan of die instelling belast is (Hof van Justitie 19 december 2012, C-364/11, El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal, §§ 58, 61, 65 en 81).

Uit uw verklaringen blijkt dat u als Palestijn een verblijfsrecht had in Libanon en er de bijstand van de UNRWA verkreeg (zie verslag persoonlijk onderhoud CGVS H.(...) H.(...) (CGVS H), p. 14, 15 en verslag persoonlijk onderhoud Y.(...) N.(...) E.(...) (CGVS N), p. 4). Rekening houdend met artikel 1D van het Verdrag van Genève van 1951, waarnaar artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet verwijst, dient onderzocht te worden of uw vertrek uit uw land van gewoonlijk verblijf zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil die u ertoe gedwongen hebben het gebied waarin het UNRWA werkzaam is, te verlaten.

De voornaamste reden die jullie aanhalen om het UNRWA-mandaatgebied te verlaten zijn jullie levensomstandigheden en de veiligheidssituatie (zie CGVS H, p. 20 en CGVS N, p. 8, 13). Deze worden verder in deze beslissing uitgebreid besproken. Daarnaast formuleren jullie een vrees ten aanzien van de islamistische groepering rond Bilal Badr in het kamp. Ze zouden u als spion beschouwen, voornamelijk omdat u goede banden onderhoudt met Fatah-leden (zie CGVS H, p. 13-14). U kon echter niet aannemelijk maken dat de islamisten u dermate slecht zouden aanzien dat u hierdoor zou gedwongen worden het UNRWA-mandaatgebied te verlaten.

Vóór kan begonnen worden met de bespreking van jullie beweerde probleem, moet eerst worden benadrukt dat jullie algemene geloofwaardigheid geschaad is doordat jullie nalieten jullie volledige paspoorten voor te leggen. Uw paspoorten zouden zijn achtergelaten bij een vriend in Spanje en die stuurde ze naar uw familie in Libanon (zie CGVS H, p. 15). U werd gevraagd kopies voor te leggen van alle pagina's van beide paspoorten (zie CGVS H, p. 16), maar u legde geen complete set kopies voor. Van beide paspoorten ontbreken verscheidene pagina's (zie de voorgelegde kopies). Het CGVS kan niet anders dan vermoeden dat deze ontbrekende pagina's informatie bevatten die strijdig is met jullie verklaringen. U beweerde vóór deze reis naar België nooit buiten Libanon te zijn geweest (zie CGVS H, p. 10), maar daar moet nu aan getwijfeld worden. Dit schaadt uiteraard uw algemene geloofwaardigheid.

U haalde verscheidene factoren aan die uw relatie met de islamisten bemoeilijkte. Zo bent u via uw vrouw verwant aan de vermoorde Fatah-leider 'Imad al-Sa'di. Hij was namelijk de vorige echtgenoot van uw schoonmoeder. Zijn dochters met een andere vrouw zijn getrouwd met mannen die heden nog steeds aan Fatah gelieerd zijn (zie CGVS H, p. 7 en CGVS N, p. 7-8). U onderhield goede banden met deze verwanten. Zij konden jullie niet komen bezoeken omdat uw wijk door de islamisten werd gecontroleerd, maar u ging hen wel bezoeken. De islamisten zouden u dit kwalijk hebben genomen (zie CGVS H, p. 12, 13-14).

Verder zouden de islamisten u hebben aangesproken op uw baard. Door uw type baard en snor zou u zich volgens hen namelijk niet conformeren aan islamitische normen (zie CGVS H, p. 12, 13).

Ten slotte, en dit is het meest gewichtige incident voor uw vertrek, bent u in een gevecht verwikkeld geraakt met enkele islamisten van uw wijk. Zij installeerden camera's op straat om de wijk te kunnen controleren. Uw vader kloeg hierover en daardoor begonnen ze hem te slaan. U kwam tussen om uw vader te beschermen (zie CGVS H, p. 13 en CGVS N, p. 9).

In zekere zin zou het aannemelijk zijn dat de islamisten van uw wijk u door de voorgaande incidenten slecht zouden aanzien, maar het is allerm minst vanzelfsprekend dat ze u hierdoor zouden gaan belagen tot het punt dat u gedwongen zou zijn het land te verlaten. Dit blijkt ook uit uw verklaringen: u vermeldde dat ze u 'viseerden', maar wanneer u in detail werd gevraagd wat dat precies inhield, kan u slechts stellen dat ze u opvolgden en informatie over u inzamelden (zie CGVS H, p. 13-14). Het is in dit licht ook belangrijk te benadrukken dat u tot de gevechten van augustus 2017 steeds in uw huis bent blijven wonen, hoewel dat in een wijk lag die door de islamisten van Bilal Badr werd gecontroleerd (zie CGVS H, p. 8, 12). In zoverre men aanvaardt dat u door de islamisten slecht werd aanzien, blijkt dus ook duidelijk dat dit het niet onmogelijk maakte in uw wijk te verblijven.

Toen mannen na de gevechten van augustus 2017 jullie huis bezetten zou de houding van de islamisten zijn verhard (zie CGVS H, p. 14) en u hoorde nadien van uw vader dat de broer van Bilal Badr in de moskee de groet van uw vader niet beantwoordde, blijkbaar doordat het gerucht de ronde doet dat jullie het huis door Fatah lieten gebruiken tegen betaling (zie CGVS H, p. 19). Enerzijds moet daarop gezegd dat, als men uw verklaringen volgt, het hier slechts gaat om een gerucht dat uw vader dadelijk weerlegde (zie CGVS H, p. 19). Het is helemaal niet evident dat dit gerucht zich zou vertalen in concreet gevaar voor u in geval van een terugkeer. Anderzijds moet ook gezegd dat het moeilijk is in te zien waarom de islamisten zouden denken dat de mannen van Fatah met jullie toestemming jullie huis bezet houden. Het is immers vanzelfsprekend dat deze situatie zeer nadelig is voor jullie: uw familie kan niet over jullie huis beschikken. Bovendien moet het binnen de context van uw relaas ook voor de islamisten evident zijn dat de mannen van Fatah op eigen initiatief jullie huis zijn gaan bezetten: toen de gevechten begonnen ontruimden jullie het huis en toen jullie er nadien gingen kijken zaten er mannen van Fatah (zie CGVS H, p. 6, 14, 17-18 en CGVS N, p. 9). Dat gebeurde dus duidelijk tijdens de gevechten en jullie hadden daar duidelijk geen aandeel in. Het kan niet overtuigen dat de islamisten fundamenteel anders naar de zaak zouden kijken.

Verder blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd) dat UNRWA heden nog steeds bijstand levert in Libanon. Voorts blijkt uit de COI Focus "UNRWA financial crisis and impact on its programmes" van 9 augustus 2019 dat UNRWA met budgettaire tekorten kampt. In mei 2019 bleek dat UNRWA 1.2 miljard dollar nodig had om zijn activiteiten te kunnen financieren. Tijdens zijn jaarlijkse internationale toezeggingsconferentie op 25 juni 2019 in New York had UNRWA \$ 110 miljoen opgehaald, waardoor het nog opkeek naar een tekort van \$ 101 miljoen. Op 29 juli 2019 beloofde de Verenigde Arabische Emiraten om 50 miljoen dollar bij te dragen. Na de onthulling van een intern rapport waarin bericht werd over misbruiken door het senior management team van UNRWA besloten Nederland en België de door hun beloofde bijdrages voor 2019 voor een totaal van bijna 18,5 miljoen euro op te schorten in afwachting van de uitkomst van het interne onderzoek dat werd opgestart.

Uit de beschikbare informatie blijkt echter niet dat deze financiële strubbelingen tot gevolg hebben dat UNRWA heden niet langer bijstand levert in Libanon of dat UNRWA er haar opdracht niet meer kan vervullen. Zo blijkt uit voornoemde COIF dat UNRWA in Libanon 27 klinieken heeft die meer dan 160.000 mensen behandelen. Het agentschap helpt ook financieel met de gedeeltelijke dekking van de kosten van secundaire en tertiaire gezondheidszorg. Het zogenaamde Safety Net Services (SSNP) opgezet door UNRWA biedt bijstand aan de meer dan 61.000 Palestijnse vluchtelingen die onder de armoedegrens leven. Via het infrastructuur- en kampverbeteringsprogramma streeft UNRWA voorts naar het verbeteren van de levensomstandigheden van de Palestijnen die in de kampen te Libanon wonen. Naast het uitvoeren van zijn kernprogramma's financiert UNRWA bijkomend in specifieke in de tijd beperkte projecten die gericht zijn op het verbeteren van bepaalde diensten, alsook noodoproepen voor humanitaire interventies. Uit de informatie blijkt duidelijk dat noodhulp die UNRWA levert aan de Palestina Vluchtelingen uit Syrië betaald wordt met fondsen verzameld in het kader van een emergency appeal voor PRS en derhalve geen impact heeft op de fondsen beschikbaar voor naar Palestijnse Vluchtelingen in Libanon toe.

UNRWA ondernam in 2018 in Libanon additionele maatregelen om tijdelijk voorzieningen te ondersteunen op het vlak van gezondheid, scholing, sociale zekerheid en verbeteringen aan de kampen. Met donaties van Japan werden er in maart 2018 renovaties opgestart in het kamp Ayn – al Hilweh kamp om de buurten herop te bouwen die het hardst getroffen werden door het geweld in de periode april tot augustus 2017. In het kader van het renovatieproject zouden 900 huizen heropgebouwd worden zodat getroffen families die omwille van slechte woonomstandigheden gevlucht waren, kunnen terugkeren naar hun huizen. Bovendien heeft UNRWA de afgelopen maanden zijn investeringen in onderhoudswerken en schoonmaakoperaties in de kampen significant verhoogd. Op 8 augustus 2019 kondigde UNRWA nogmaals aan dat alle scholen in het mandaatgebied geopend zouden zijn voor het nieuwe schooljaar 2019-2020.

Uit de beschikbare informatie blijkt aldus duidelijk dat de UNRWA heden nog steeds bijstand levert aan de Palestijnse Vluchtelingen in Libanon, en derhalve nog steeds in staat is om haar opdracht waarmee het belast is uit te voeren.

Gelet op bovenstaande vaststellingen hebt u niet aannemelijk gemaakt dat u Libanon verlaten heeft om redenen buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil waardoor u verhinderd werd de door het UNRWA

verleende bijstand te genieten. U heeft immers niet aangetoond dat de bijstand of de bescherming van de UNRWA heeft opgehouden te bestaan, noch heeft u aangetoond dat u bij terugkeer naar het kamp waar u verbleef, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen. Conform artikel 1D van de Vluchtelingenconventie juncto artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet dient u bijgevolg uitgesloten te worden van de vluchtelingenstatus

De documenten die u voorlegde kunnen deze appreciatie niet in positieve zin omkeren. Ze ondersteunen uw identiteit, herkomst, uw familiesituatie, uw nationaliteit en de situatie in het kamp. Dit zijn elementen die het CGVS niet in twijfel trekt.

Volledigheidshalve dient nog opgemerkt te worden dat uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd) blijkt dat de Libanese overheid reisdocumenten uitreikt aan Palestijnen die bij de UNRWA en bij DAPR (Department of Palestinian Refugee Affairs) geregistreerd zijn. Daarenboven blijkt uit de verklaringen van verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen dat bij UNRWA-geregistreeerde vluchtelingen zonder problemen kunnen terugkeren. Indien nodig kunnen zij bij de Libanese ambassade in Brussel hun reisdocument verlengen of vernieuwen. Alhoewel de procedure weliswaar verscheidene maanden in beslag kan nemen, worden er geen noemenswaardige problemen ondervonden bij het bekomen van de vereiste reisdocumenten. Deze procedure neemt overigens niet meer tijd in beslag voor Palestijnen dan voor Libanese burgers. De Syrische vluchtelingencrisis en de restricties waaraan Palestijnse vluchtelingen uit Syrië (PRS) worden onderworpen voor binnenkomst en verblijf op Libanees grondgebied heeft geen invloed op de procedures of toegang tot het grondgebied voor de in Libanon geregistreeerde Palestijnen (PRL). Er zijn geen aanwijzingen dat de houding van de Libanese autoriteiten ten overstaan van de in Libanon geregistreeerde Palestijnen die vanuit Europa wensen terug te keren naar Libanon, gewijzigd is. Geregistreeerde Palestijnen (bij UNRWA of DAPR kunnen anno 2016 nog steeds zonder problemen hun reisdocumenten vernieuwen of verlengen. Het valt evenwel niet uit te sluiten dat de General Security, die aan de start staat van het uitvaardigen van nieuwe machineleesbare paspoorten voor Libanese burgers, een tijdelijk grotere administratieve inertie aan de dag legt voor PRL. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat u over een UNRWA-registratiekaart beschikt, alsook over een Palestijnse identiteitskaart. Er zijn dan ook geen redenen om aan te nemen dat u niet over de mogelijkheid beschikt om terug te keren naar het mandaatgebied van de UNRWA.

Voorts erkent het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in het vluchtelingenkamp Ayn al-Hilwe erbarmelijk kunnen zijn, doch benadrukt dat niet elke persoon woonachtig in de vluchtelingenkampen te Libanon in preciaire omstandigheden leeft. U kan dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in de vluchtelingenkampen te Libanon, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer na uw land van gewoonlijk verblijf een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet loopt. Uit uw eigen verklaringen blijkt dat evenwel dat uw individuele situatie behoorlijk is.

Eerst wordt onderdak besproken. U kon door middel van uw verklaringen en de foto's die u voorlegde aannemelijk maken dat uw familiehuis tijdens de gevechten van augustus 2017 zwaar werd beschadigd. Dat is een factor die de kwestie van onderdak bemoeilijkt. In zoverre men aanneemt dat uw huis na de gevechten van augustus 2017 bezet werd gehouden door strijders van Fatah, is dat een tweede bemoeilijkende factor. Beide factoren zijn echter van tijdelijke aard. De mannen van Fatah erkennen dat het jullie huis is en dat ze daar op termijn moeten vertrekken (zie CGVS H, p. 19 en CGVS N, p. 12). Daarbij moet worden opgemerkt dat jullie volgens jullie verklaringen geen poging hebben gedaan hen effectief uit jullie huis te krijgen (zie CGVS H, p. 14 en zie CGVS N, p. 9) omdat het huis vanwege de schade niet bewoonbaar is (zie CGVS H, p. 14). U schatte de kosten van de herstelling op USD 25.000 (zie CGVS H, p. 14), maar jullie konden slechts USD 1400 krijgen van een hulporganisatie. U nam een eerste schijf van dit geld op, USD 400, maar begon niet aan de herstellingen (zie CGVS H, p. 14). Sinds de gevechten verbleven jullie bij uw schoonouders (zie CGVS H p. 7 en CGVS N, p. 6, 10). Daar kon u met uw vrouw en uw twee kinderen een enkele slaapkamer betrekken (zie CGVS H, p. 7). Dit is uiteraard geen ideale situatie, maar klaarblijkelijk verkieselijk voor jullie boven minimale herstellingen uitvoeren aan het huis met de fondsen die ter beschikking werden gesteld en daar weer intrekken. Samengevat moet het CGVS concluderen dat u in geval van terugkeer naar Libanon onderdak kan vinden bij familie en dat u op termijn opnieuw kan beschikken over een eigen onderkomen.

Wat uw toegang tot werk betreft: u had in Libanon degelijk werk als mecaniciens bij een bedrijf buiten het kamp en u heeft een diploma als mecaniciens voor dieselmotoren (zie CGVS H, p. 5). De Libanese

arbeidsmarkt ligt uiteraard moeilijk voor Palestijnen maar u heeft een degelijk profiel. Daar waar u verwijst naar de maatregelen die het Libanese ministerie van Werk afgelopen zomer heeft getroffen en waardoor buitenlandse arbeiders verplicht worden een werkvergunning te bezitten (zie CGVS H, p. 16 en CGVS N, p. 5-6), dient vooreerst opgemerkt te worden dat nergens uit de info waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de maatregelen die werden ingevoerd uitsluitend van toepassing zijn op Palestijnse werknemers. Integendeel de maatregel treft alle werknemers van buitenlandse origine. Het CGVS wijst er vervolgens op dat elke soevereine staat het recht heeft om maatregelen te treffen die de toegang tot de arbeidsmarkt voor buitenlanders reguleren. Het feit dat u als Palestijn, die niet over de Libanese nationaliteit beschikt, in het bezit moet zijn van een werkvergunning om toegang te krijgen tot de arbeidsmarkt, kan dan niet worden beschouwd als een daad van vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Het criterium van de nationaliteit of de afwezigheid van nationaliteit van de desbetreffende staat is immers een objectief element dat rechtvaardigt dat een soevereine staat zijn onderdanen anders behandelt dan de vreemdelingen die op zijn grondgebied verblijven, en u toont niet aan dat het opleggen van deze maatregel van dien aard is dat het in uw hoofde aanleiding geeft tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin, dan wel dat uw fundamentele mensenrechten dermate worden aangetast dat het leven in Libanon ondragelijk wordt.

Ten derde moet uw familiaal netwerk besproken worden. U heeft acht broers en zussen in Libanon (zie CGVS H, p. 4). De drie jongste studeren nog, maar de overige hebben bijna allemaal zeer degelijke bronnen van inkomsten uit jobs als mecaniciens bij een internationaal bedrijf, bouwkundig ingenieur, mechanisch ingenieur en werk met airconditioning. Een van hen doet kleine klusjes. Verder heeft uw vrouw ook zeven (half-)broers en zussen (zie CGVS N, p. 5-6). Zij hebben behoorlijke inkomsten uit jobs als schilder, taxichauffeur, timmerman, automecaniciens, een supermarkt en werk in een winkel. Een is werkeloos en een studeert nog. Daarnaast heeft u ook nog veertien ooms en tantes in Libanon (zie CGVS H, p. 11-12). Zij hebben inkomsten uit jobs als timmerman, een gordijnenwinkel, taxichauffeur, timmerman voor betonconstructies en werknemer bij een bedrijf voor airconditioning, schilder en bouwvakker. Een tante is ongehuwd en verblijft bij familie. Vier ooms en tantes worden onderhouden door hun kinderen. Uw vrouw heeft vijf ooms en tantes in Libanon (zie CGVS N, p. 8). Zij hebben inkomsten uit een kruidenierswinkel, de verhuur van appartementen en werk bij Fatah. Een van hen wordt onderhouden door haar kinderen en krijgt steun als moeder met een overleden echtgenoot. Dit is een zeer ruim familiaal netwerk en een zekere bereidheid te steunen blijkt uit het feit dat u tijdens de gevechten in het kamp bij uw tante H.(...) terecht kon (zie CGVS H, p. 12, 14). U heb een degelijk familiaal netwerk in Libanon dat in staat moet zijn om u zeker initieel te steunen en op te vangen.

Nergens uit uw verklaringen kan afgeleid worden dat er in uw hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan die er toe geleid hebben dat u uw land van gewoonlijk verblijf diende te verlaten. U bracht voorts geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat de algemene situatie in dit vluchtelingenkamp van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar Libanon, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijk en vernederende behandeling' loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar het kamp waar u verbleef, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.

Gelet op het gegeven dat u zich voor uw verzoek om subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, §2, sub a en b van de Vreemdelingenwet op geen andere motieven baseert dan deze van uw asielrelaas, kan u daarenboven, gezien het ongeloofwaardig karakter van uw asielaanvraag de subsidiaire beschermingsstatus op grond van voornoemde artikelen van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

Naast de toekenning van een vluchtelingenstatus, kan een asielzoeker door het CGVS evenwel een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Het CGVS benadrukt in dit verband dat artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet slechts beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Libanon (zie de **COI Focus Libanon – Veiligheidssituatie Update- dd. 14 mei 2019**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_libanon_de_veiligheidssituatie_20190514_0.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat

het land getroffen werd door de Syrische burgeroorlog, wat de politieke polarisatie en de sektarische spanningen in het land deed toenemen. Anderzijds zat de recente Libanese burgeroorlog nog stevig verankerd in het collectieve Libanese geheugen en bij elke opstoot van spanningen waren de verschillende politieke leiders geneigd om tot kalmte op te roepen

Sinds 2016 stellen waarnemers een toenemende beduidende verbetering van de algemene veiligheidssituatie vast. Mede door de toegenomen veiligheidsmaatregelen van het leger en Hezbollah en door de ontwikkelingen in Syrië nam de schaal van geweld af. In 2017 kende Libanon een combinatie van politiek momentum, een verbeterde veiligheidssituatie en brede steun voor het leger. Met de verkiezing van een president, parlementsverkiezingen in mei 2018 en de vorming van een brede coalitieregering eind januari 2019 kwam een einde aan een lange periode van instabiliteit. Diverse bronnen spreken over een aanhoudende relatieve kalmte en stabiliteit in 2018 en begin 2019. Verschillende lokale salafistische groeperingen werden ontmanteld en een groot aantal extremisten gearresteerd.

Daar waar de meeste burgerdoden in 2014 vielen bij sektarisch geweld in de zuidelijke buitenwijken van Beiroet en in een aantal dichtbevolkte wijken in Tripoli, kwam in 2015 een einde aan dit geweld. De laatste terroristische aanslag in Beiroet betrof een dubbele zelfmoordaanslag op 12 november 2015 in de zuidelijke sjiiitische wijk Bourj al-Barajneh. Verder vond er sinds een zelfmoordaanslag in januari 2015 geen sektarisch geweld meer plaats tussen de alawitische en soennitische milities in Tripoli.

Van 2015 tot en met de zomer van 2017 concentreerde het gros van het geweld zich in de grensregio met Syrië, voornamelijk in de noordoostelijke Bekavallei (Arsal, Ras Baalbek). In de zomer van 2017 voerden zowel het Libanese leger, als Hezbollah grote militaire operaties uit gericht tegen de aanwezige militanten van IS en Jabhat Fatah al-Sham / Hayat Tahrir al-Sham (het vroegere Jabhat al-Nusra). Hierbij vielen geen burgerslachtoffers te betreuren. De gewapende extremistische groeperingen verlieten na onderhandelingen met Hezbollah vervolgens collectief de grensregio, en het Libanese leger controleert nu nagenoeg de volledige Syrische-Libanese grens. Met het vertrek van de extremistische strijders kwam niet alleen een einde aan de gewapende confrontaties tussen de extremistische groeperingen, waaronder IS en JN/JFS/HTS enerzijds en het Libanese Leger of Hezbollah anderzijds, maar ook een eind aan het geweld tussen de extremistische groeperingen, die elkaar tot dan toe bekwamen voor de controle van strategisch gebied langs de grens met Syrië.

Met het eind van het gewapend geweld en controle van het Assad-regime in een groot deel van West-Syrië, namen de aanvallen vanuit Syrië eveneens af. Na de zomer van 2017 werd er geen Syrisch grensgeweld meer gerapporteerd. Het gros van het geweld in de regio Baalbek, Hermel en Akkar betreft individuele gewelddaden van criminele aard en clangeweld.

In de overige regio's is het overwegend rustig. De veiligheidssituatie in Zuid-Libanon is relatief stabiel. VN-resolutie 1701 die een einde maakte aan het conflict tussen Hezbollah en Israël in 2006 blijft grotendeels nageleefd en Hezbollah behoedt zich er in het huidige klimaat voor om Israël te provoceren. Er vinden slechts kleine wederzijdse vergeldingsacties plaats, waarbij geen burgers gevisieerd werden en ook geen burgerslachtoffers vielen. Ook in de verslagperiode bleef de situatie stabiel, en dit ondanks de dreigende retoriek langs weerskanten.

In de Palestijnse kampen blijft de huidige veiligheidssituatie relatief kalm en doen de verschillende gewapende groeperingen inspanningen om escalatie van geweldincidenten te vermijden. Bij de gewapende incidenten in de Palestijnse kampen worden over het algemeen geen burgers gevisieerd. Meestal betreft het gewapende confrontaties tussen rivaliserende gewapende groepen onderling, binnen een groepering of tussen een gewapende groepering en een controlepost van het leger net buiten het kamp. Aangezien de kampen dichtbevolkt zijn vallen hierbij soms burgerslachtoffers te betreuren.

Wat de situatie in het kamp Ayn al Hilwah betreft, dient opgemerkt te worden dat de problemen in grote lijnen terug te brengen zijn tot een machtsstrijd tussen Fatah en radicaal-islamitische groeperingen enerzijds, en wrijvingen binnen Fatah anderzijds. Van november 2016 tot november 2017 vonden er gewapende confrontaties plaats tussen de Palestijnse gezamenlijke veiligheidsmacht verbonden met Fatah en de radicaal islamitische groepen onder leiding van Bilal Badr, waarbij in het kamp minstens vijftig doden, waaronder verscheidene burgers, vielen. Tijdens 2018 verminderden de spanningen en het geweld tussen Fatah en islamitische groeperingen en verlieten verschillende leden van extremistische groeperingen het kamp, gaven zich over aan de autoriteiten, werden uitgeleverd of

gearresteerd. De Gezamenlijke Veiligheidsmacht ontplooië zich in de meest gevoelige wijken maar de situatie blijft gespannen. De veiligheidsincidenten in 2018 varieerden van spanningen en beperkte schietincidenten tot moorden. In 2018 werd bericht over een zevental doden en een zeventiental gewonden bij geïsoleerde incidenten tussen enkelingen behorend tot een gewapende fractie. Aangezien deze incidenten plaatsvonden in drukbevolkte wijken betrof het gros van de slachtoffers burgers. Het geweld in Ayn al Hilwah genereerde de voorbije jaren geen significante volksverplaatsingen, maar slechts tijdelijke ontheemding in het kamp. De veiligheidssituatie in het kamp is anno 2019 relatief kalm. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat burgers in Libanon actueel geen reëel risico lopen op een ernstige bedreiging van hun leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Wanneer de Commissaris-generaal een persoon uitsluit van de vluchtelingenstatus, moet hij overeenkomstig artikel 55/2, tweede lid van de Vreemdelingenwet een advies verstrekken over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geen geloof kan gehecht worden aan de problemen die u ertoe zouden hebben aangezet uw land van gewoonlijk verblijf te verlaten. Nergens uit uw verklaringen kan voorts afgeleid worden dat er in uw hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan waardoor u bij terugkeer persoonlijk een bijzonder risico op een onmenselijk en vernederende behandeling zou lopen. Evenmin zijn er zwaarwegende gronden om aan te nemen dat er voor burgers in uw land van gewoonlijk verblijf actueel een reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van gewoonlijk verblijf, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken, dient besloten te worden dat er actueel geen elementen voorhanden zijn die er op wijzen dat een verwijderingsmaatregel onverenigbaar zou zijn met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Wat de opmerkingen van uw advocaat bij het verslag van het persoonlijk onderhoud betreft, moet gezegd dat zij geen impact hebben op de argumenten in deze beslissing.

C. Conclusie

Steunend op artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet wordt u uitgesloten van de vluchtelingenstatus. U komt niet in aanmerking voor de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Verzoekschrift

2.1. In een enig middel beroepen verzoekers zich op de schending van de artikelen 1A en 1D van de Conventie van Genève van 28 juli 1951, artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM), de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, 48/7, 55/2 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet), de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, het algemeen beginsel van voorzichtigheid en het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, van redelijkheid en zorgvuldigheid (afwezigheid van een behoorlijke analyse van het verzoek conform de wettelijke bepalingen en gelet op alle pertinente elementen).

In hoofddorde vragen verzoekers om de erkenning van de vluchtelingenstatus. Zij richten zich tegen de motieven van de bestreden beslissingen waar wordt geoordeeld dat zij niet aannemelijk hebben gemaakt dat zij hun land van gewoonlijk verblijf hebben verlaten omwille van redenen buiten hun invloed en onafhankelijk van hun wil, en formuleren hun verweer als volgt:

“(…) 1.1. *Betreffende het nalaten van de volledige paspoorten voor te leggen*

De tegenpartij stelt vooreerst dat verzoekende partij geen complete set kopieën voorlegde van hun paspoorten, vermits verscheidene pagina's ontbraken en leidt hieruit af dat deze pagina's informatie zouden bevatten die strijdig zijn met de afgelegde verklaringen.

Verzoekende partij stelt dat zij wel degelijk kopieën van alle pagina's van de paspoorten via de sociaal assistent heeft laten overmaken aan de tegenpartij en dat er mogelijks een vergissing gemaakt werd bij de overdracht van deze kopieën.

Desalniettemin, voegt verzoekende partij de kopieën toe bij huidig verzoekschrift (stukken 2 en 3).

Hieruit blijkt dat de pagina's van de paspoorten geen informatie bevatten die strijdig zijn met de verklaringen, vermits er geen in- of uitreisstempels in voorkomen van vóór zij Libanon verlieten op 08.09.2018.

In ieder geval had de tegenpartij aan verzoekende partij het voordeel van de twijfel kunnen verlenen (zie infra) in plaats van te stellen dat zij niet anders kan dan vermoeden dat de ontbrekende pagina's informatie bevatten die strijdig zou zijn met de afgelegde verklaringen.

1.2. Betreffende de problemen met de islamitische groepering rond Bilal Badr

De tegenpartij stelt dat het in zekere zin aannemelijk zou zijn dat verzoekende partij gevisieerd werd door islamisten van haar wijk, maar hecht geen geloof aan het feit dat dit zo ver zou gaan dat verzoekende partij zich genoodzaakt zou voelen om het land te verlaten. Zij baseert zich hiervoor op de verklaringen van verzoekende partij omtrent het viseren en het feit dat verzoekende partij tot augustus 2017 steeds in haar huis in de wijk is blijven wonen.

Vervolgens stelt de tegenpartij zich vragen bij de verharde houding van de islamisten ten opzichte van verzoekende partij na de gevechten van augustus 2017.

Zo stelt de tegenpartij dat het niet aannemelijk is dat het gerucht dat verzoekende partij haar huis door leden van Fatah liet gebruiken tegen betaling een concreet gevaar zou opleveren voor verzoekende partij bij eventuele terugkeer, doch laat zij na te argumenteren waarom dit in haar ogen geen gevaar zou opleveren.

Vervolgens meent de tegenpartij dat het voor de islamisten duidelijk moet zijn dat de leden van Fatah het huis van verzoekende partij bezetten tegen de wil van verzoekende partij in, doch laat ook eveneens hier na te motiveren waarom zij deze mening is toegedaan. Zij komt niet verder dan te stellen dat het binnen de context van het relaas van verzoekende partij evident zou zijn voor de islamisten dat de leden van Fatah op eigen initiatief het huis van verzoekende partij bezetten.

De tegenpartij houdt in haar argumentatie evenwel geen rekening met het feit dat de vrouw van verzoekende partij verwant is aan de vermoorde Fatah-leider Imad al-Sa'di en dat de echtgenoten van haar halfzussen nog steeds aan Fatah gelieerd zijn. Dit gegeven is nochtans van belang vermits het gerucht dat reeds de ronde doet hierdoor als een vaststaand feit kan beschouwd worden door anderen of toch op zijn minst als geloofwaardig kan beschouwd worden.

Voorts is het ook van belang er op te wijzen dat verzoekende partij wel degelijk het land verlaten heeft, wat tevens door de Islamisten beschouwd kan worden als een impliciete schuldbekentenis en dus de indruk wekt dat het gerucht en/of de vermoedens op waarheid berustten.

De tegenpartij komt al te gemakkelijk tot de conclusie dat verzoekende partij niet dermate gevisieerd werd dat zij zich genoodzaakt voelde om het land te verlaten, zonder hierover op uitvoerige wijze te motiveren of argumenteren.

In deze zin schendt zij de op haar rustende motiveringsplicht en ging zij over tot een onnauwkeurig onderzoek van de asielmotieven.

1.3. Betreffende de levensomstandigheden in het kamp Ayn al-Hilwe

De tegenpartij aanvaardt dat het huis van verzoekende partij dusdanig werd beschadigd en dat dit moeilijkheden kan opleveren in verband met onderdak, alsook dat het huis na de gevechten van augustus 2017 bezet werd door strijders van Fatah, wat eveneens de situatie bemoeilijkt. Doch stelt dat deze factoren slechts van tijdelijke aard zijn.

Voorts stelt de tegenpartij dat verzoekende partij een schijf van 400 \$ financiële ondersteuning via een hulporganisatie opnam, doch dit niet investeerde in herstellingen aan het huis. Echter, de tegenpartij gaat voorbij aan het feit dat het huis bezet wordt door strijders van Fatah, wat het voor verzoekende partij onmogelijk maakte om effectief herstellingen aan het huis uit te voeren.

De tegenpartij gaat eveneens voorbij aan het feit dat men constructiematerialen nodig heeft om herstellingen te kunnen uitvoeren aan een huis, dewelke niet gemakkelijk in het kamp verkrijgbaar zijn, en men voor de invoer van deze materialen een toelating moet bekomen." Verzoekers citeren in dit verband een passage uit het artikel "Palestinians in Ain al-Hilweh Continue Their Protests Against Imposition of Labor Permit" van Asharq Al-Awsat van 13 augustus 2019. Zij verwijzen tevens naar hetzelfde artikel ter illustratie van de algemene levensomstandigheden en de veiligheidssituatie in het kamp. Deze informatie bevestigt volgens verzoekers de verklaringen zoals zij deze tijdens het

persoonlijk onderhoud hebben afgelegd. Zij voegen hier nog aan toe: *“Vervolgens is het voor verzoekende partij niet duidelijk waarop de verwerende partij zich baseert om te stellen dat haar individuele situatie behoorlijk is.*

Er bestaat geen twijfel over het feit dat het huis van verzoekende partij zwaar beschadigd werd en dat verzoekende partij niet over de mogelijkheid beschikt om dit huis te herstellen, gezien het feit dat het bezet wordt door leden van Fatah en zij hoedanook niet over de nodige financiële middelen beschikt.

Het hoeft geen betoog dat de noodsituatie waarin verzoekende partij zich bevond, namelijk verblijven bij de ouders van mevrouw Y.(...) N.(...) E.(...), alwaar zij één kamer ter beschikking hadden, voor een gezin bestaande uit een man, vrouw en drie kleine kinderen, geen oplossing biedt voor verzoekende partij. De reden waarom zij daar verbleven was omdat zij niet anders konden, gezien het feit dat hun huis bezet werd door leden van Fatah, onbewoonbaar was en niet hersteld kon worden wegens voormelde redenen en het feit dat er geen financiële middelen en constructiematerialen voorhanden waren.

Verzoekende partij is bijgevolg van mening dat zij op uitvoerige wijze heeft aangetoond waarom haar specifieke levensomstandigheden in het kamp Ayn al-Hilwe als mensonwaardig beschouwd kunnen worden en waarom zij zich hierdoor genoodzaakt voelde om het land te verlaten buiten haar wil om.” Vervolgens geven verzoekers een uiteenzetting aangaande het voordeel van de twijfel.

In ondergeschikte orde vragen verzoekers om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Zij verwijzen naar het geheel van hoger aangehaalde elementen en besluiten hieruit dat een terugkeer naar Libanon hen zou blootstellen aan een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

In uiterst ondergeschikte orde vragen verzoekers de vernietiging van de bestreden beslissingen.

2.2. Als bijlage aan het verzoekschrift worden volgende stavingstukken gevoegd: een kopie van de Libanese reisdocumenten van verzoekers.

3. Nieuwe elementen

Op 8 december 2020 laat verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet aan de Raad een aanvullende nota met volgende nieuwe elementen geworden: de COI Focus *“Libanon. Veiligheidssituatie”* van 27 maart 2020, de COI Focus *“Libanon. Terugkeermogelijkheden voor Palestijnen naar Libanon”* van 27 mei 2020 en de COI Focus *“Lebanon – Palestinian Territories. The UNRWA financial crisis and impact on its programmes”* van 21 augustus 2020.

4. Voorafgaande opmerkingen

4.1. De Raad benadrukt vooreerst dat de uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou zijn geschonden als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 8 januari 2007, nr. 166.392). Het volstaat derhalve niet een opsomming te geven van een aantal wettelijke bepalingen zonder te verduidelijken op welke wijze deze bepalingen geschonden zijn. De Raad stelt vast dat verzoekers niet de minste toelichting geven op welke manier zij de artikelen 48 en 48/2 van de Vreemdelingenwet geschonden achten. De Raad ziet overigens niet in hoe de aangehaalde artikelen zouden geschonden zijn. Artikel 48 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden die daartoe worden gesteld door de internationale overeenkomsten die België binden, als vluchteling kan worden erkend. Artikel 48/2 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de vreemdeling die voldoet aan de in artikel 48/3 of artikel 48/4 bedoelde voorwaarden als vluchteling of als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming kan worden erkend. Het betreffen echter algemeen geformuleerde artikelen, die het recht op asiel of op subsidiaire bescherming voor bepaalde personen omschrijven doch geenszins een automatisme inhouden voor personen die zich op de Vluchtelingenconventie juncto artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of op artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet beroepen om asiel dan wel subsidiaire bescherming te verkrijgen.

4.2. De Raad benadrukt voorts dat verzoekers de schending van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en artikel 1A van het Verdrag van Genève niet dienstig kunnen aanvoeren tegen de beslissingen tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus aangezien de bestreden beslissingen voor wat de vluchtelingenstatus betreft, genomen werden op grond van artikel

55/2 van de Vreemdelingenwet *juncto* artikel 1D van het vluchtelingenverdrag. Dit onderdeel van het middel mist aldus juridische grondslag.

5. Bewijslast

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Deze regel geldt onverkort voor de asielzoeker die meent onder het toepassingsgebied van artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet juncto artikel 1D van de Vluchtelingenconventie te vallen (HvJ C-31/09, Nawras Bolbol v Bevándorlasi és Állampolgársági Hivatal, 17 juni 2010, overweging 51-52; HvJ C-364/11, El Kott v. Bevándorlasi és Állampolgársági Hivatal, 19 december 2012, overwegingen 58, 61, 65 en 81).

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

6. De motieven van de bestreden beslissingen

6.1. Blijkens de bestreden beslissingen worden verzoekers conform artikel 1D van de vluchtelingenconventie juncto artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet uitgesloten van de vluchtelingenstatus en wordt hen de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd omdat (i) zij niet aannemelijk hebben gemaakt dat de islamisten hen dermate slecht zouden aanzien dat zij hierdoor

zouden gedwongen worden het UNRWA-mandaatgebied te verlaten, zoals wordt toegelicht, (ii) uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier blijkt dat UNRWA weliswaar met budgettaire tekorten kampt doch uit de beschikbare informatie duidelijk blijkt dat UNRWA heden nog steeds bijstand levert aan de Palestijnse vluchtelingen in Libanon en derhalve nog steeds in staat is om haar opdracht waarmee het belast is uit te voeren, (iii) de door hen voorgelegde documenten slechts hun identiteit, herkomst, familiesituatie, nationaliteit en de situatie in het kamp ondersteunen, elementen welke niet in twijfel worden getrokken, (iv) uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier blijkt dat de Libanese overheid reisdocumenten uitreikt aan Palestijnen die bij de UNRWA en bij DAPR geregistreerd zijn, dat bij UNRWA-geregistreerde vluchtelingen zonder problemen kunnen terugkeren en dat zij indien nodig bij de Libanese ambassade in Brussel hun reisdocument kunnen verlengen of vernieuwen, dat de Syrische vluchtelingencrisis en de restricties waaraan Palestijnse vluchtelingen uit Syrië worden onderworpen voor binnenkomst en verblijf op Libanees grondgebied geen invloed hebben op de procedures of toegang tot het grondgebied voor de in Libanon geregistreerde Palestijnen, dat evenwel niet uit te sluiten valt dat de General Security, die aan de start staat van het uitvaardigen van nieuwe machineleesbare paspoorten voor Libanese burgers, een tijdelijk grotere administratieve inertie aan de dag legt voor in Libanon geregistreerde Palestijnen, doch verzoekers beschikken over een UNRWA-registratiekaart, alsook over een Palestijnse identiteitskaart zodat er geen redenen zijn om aan te nemen dat zij niet over de mogelijkheid beschikken om terug te keren naar het mandaatgebied van UNRWA, (v) nergens uit hun verklaringen kan worden afgeleid dat er in hun hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan die er toe geleid hebben dat zij hun land van gewoonlijk verblijf dienden te verlaten en zij voorts geen concrete elementen aanbrachten waaruit zou blijken dat de algemene situatie in het vluchtelingenkamp van dien aard is dat zij in geval van terugkeer naar Libanon persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijke en vernederende behandeling' lopen zodat niet kan worden aangenomen dat zij in een mensonwaardige situatie zouden terechtkomen indien zij zouden terugkeren naar het kamp waar zij verbleven, (vi) hen, gezien het ongeloofwaardig karakter van hun asielaanvraag, de subsidiaire beschermingsstatus op grond van artikel 48/4, §2, a) en b) niet kan worden toegekend, (vii) uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Libanon blijkt dat burgers in Libanon actueel geen reëel risico lopen op een ernstige bedreiging van hun leven of persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet en (viii) de opmerkingen van hun advocaat bij het verslag van het persoonlijk onderhoud geen impact hebben op de argumenten in deze beslissingen.

6.2. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissingen op eenvoudige wijze in die beslissingen kunnen gelezen worden zodat verzoekers er kennis van hebben kunnen nemen en hebben kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissingen aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikken. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoekers maken niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hen niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoekers de motieven van de bestreden beslissingen kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoekers in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissingen tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 12 december 2019 (CGVS nrs. 1820510 en 1820510B), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

7. Onderzoek van de uitsluiting van vluchtelingenstatus

Artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag bepaalt het volgende:

“Dit Verdrag is niet van toepassing op personen die thans bescherming of bijstand genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan van de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen.

Wanneer deze bescherming of bijstand om welke reden ook is opgehouden, zonder dat de positie van zodanige personen definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties, zullen deze personen van rechtswege onder dit Verdrag vallen."

Artikel 12, eerste lid, a) van de richtlijn 2011/95/EU van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (Kwalificatierichtlijn) sluit een derdelander uit van de vluchtelingenstatus wanneer *"hij onder artikel 1 D van het Verdrag van Genève valt, dat betrekking heeft op het genieten van bescherming of bijstand van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de vluchtelingen. Is die bescherming of bijstand om welke reden ook opgehouden zonder dat de positie van de betrokkene definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de algemene vergadering van de Verenigde Naties, dan heeft de betrokkene op grond van dit feit recht op de voorzieningen uit hoofde van deze richtlijn"*.

Artikel 55/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

"Een vreemdeling wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus wanneer hij valt onder artikel 1, D, E of F van het Verdrag van Genève.

Dit is ook van toepassing op personen die wetens en willens aanzetten tot of anderszins deelnemen aan de in artikel 1 F van het Verdrag van Genève genoemde misdrijven of daden."

Het feit dat verzoekers als Palestijn een verblijfsrecht hadden in Libanon en er de bijstand van de UNRWA genoten, wordt in de bestreden beslissingen niet betwist en blijkt ook uit de stukken van het administratief dossier. Uit niets kan afgeleid worden dat verzoekers elders een gewoonlijk verblijf hadden. Hieruit blijkt dat de uitsluitingsgrond uit het eerste lid van artikel 1, D van het Verdrag van Genève in elk geval op verzoekers van toepassing was.

In het arrest *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal* van 19 december 2012 heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: Hof van Justitie) geoordeeld dat het loutere feit dat de betrokkene zich bevindt buiten het gebied waarin UNRWA werkzaam is of dit gebied heeft verlaten niet volstaat om te ontsnappen aan de in artikel 1, D van het Verdrag van Genève voorziene uitsluiting van de vluchtelingenstatus. Anderzijds vermeldt het Hof van Justitie dat *"niet alleen de opheffing van het orgaan of van de instelling die de bescherming of de bijstand verleent, leidt tot het ophouden van de door dat orgaan of door die instelling verleende bescherming of bijstand (...), maar ook de onmogelijkheid voor dat orgaan of die instelling om zijn opdracht te volbrengen"* (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 56).

Het Hof van Justitie voegt daaraan toe dat *"het ophouden van de bescherming of bijstand van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan van de HCV "om welke reden ook", eveneens de situatie omvat van een persoon die, na daadwerkelijk die bescherming of bijstand te hebben ingeroepen, deze niet langer geniet om een reden buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil"* (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 65).

Uit voormelde rechtspraak van het Hof van Justitie blijkt dat de door UNRWA verleende bijstand is opgehouden wanneer (1) het agentschap opgeheven wordt, of het agentschap in de onmogelijkheid verkeert om zijn opdracht te volbrengen of (2) het vertrek van de betrokken persoon zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil die hem dwingen het gebied waarin UNRWA werkzaam is te verlaten. Bij het beoordelen of de door UNRWA verleende bescherming of bijstand in hoofde van verzoekers "om welke reden ook is opgehouden", dient aldus elk van deze omstandigheden te worden onderzocht.

Uit de COI Focus *"Lebanon – Palestinian Territories. The UNRWA financial crisis and impact on its programmes"* van 21 augustus 2020 (update), die verwerende partij bij haar op 8 december 2020 neergelegde aanvullende nota voegt, blijkt dat UNRWA, als gevolg van de beslissing van de Verenigde Staten begin 2018 om hun bijdrage aan UNRWA met drastisch te verminderen, sinds 2018 met ernstige budgettaire moeilijkheden kampt. In januari 2020 kondigde de commissaris-generaal van UNRWA aan dat UNRWA als gevolg van de financiële crisis niet langer een werkkapitaal (reserves) heeft voor zijn kerntaken, wat een uitdaging vormt om de continuïteit van zijn diensten te verzekeren. De COVID-19 pandemie heeft ertoe bijgedragen dat de situatie in 2020 nog ernstiger is geworden, ondanks

toezeggingen van een 75-tal landen en ngo's. In een verklaring van 2 juli 2020 gaf de nieuwe commissaris-generaal van UNRWA aan dat het agentschap op het punt stond financieel ten onder te gaan. Hij voegde eraan toe niet te weten of het agentschap in staat zou zijn om zijn activiteiten nog tot aan het jaareinde uit te voeren.

Uit de door de beide partijen aangebrachte informatie blijkt niet dat UNRWA formeel heeft opgehouden te bestaan. Er blijkt tevens dat UNRWA in 2020, ondanks de moeilijkheden waarmee het geconfronteerd werd, bepaalde activiteiten op het terrein is blijven verrichten. De door verwerende partij verstrekte informatie lijkt er evenwel op te wijzen dat het risico dat UNRWA niet meer in staat zou zijn om zijn opdracht te vervullen reëel en imminent is. Gezien de zeer snelle verslechtering van de situatie, acht de Raad het essentieel om over meer nauwkeurige en recente informatie te beschikken dan deze in de bovengenoemde COI Focus van augustus 2020 om te kunnen oordelen of moet worden vastgesteld dat de bijstand van UNRWA in de praktijk niet meer effectief is.

In acht genomen wat voorafgaat en mede in aanmerking genomen dat de Raad de nodige onderzoeksbevoegdheid ontbeert, ontbreekt het de Raad aldus aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1°, van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen. Bijgevolg dienen de bestreden beslissingen te worden vernietigd overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet.

Voorgaande vaststellingen volstaan om de overige in het verzoekschrift aangevoerde middelen en grieven niet verder te onderzoeken.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissingen genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 12 december 2019 worden vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven januari tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS